

— Азъ, Катарина, загубихъ мѣстото си
сжщо у Раздуеви, именно за това, че говорихъ
право.

— Така ти и трѣба! извикала съ ужесто-
чение Катарина Павлова.—Както виждамъ изгу-
билъ си си умъ! Какво сега мислишь да пра-
вишь?

— Не зная.

— Не знаешъ ли? а азъ зная ето какво:
Ако бымислилъ за мене, то навѣрно не бы
дошелъ до това полужение предъ самата ни още
свадба.

— Какво? И ти ли си противъ менъ?
И ти ли мя хулишь за справедливостта ми?
извикалъ съ строгость Налитаевъ.

— Каква е тази справедливостъ! отговори-
ла Катерина Павлова, която се разярава все по-
вече и повече.—Това е до най висока степенъ
лудина! Обясне те ми на послѣдокъ, как-
во е това свѣрхъ естествено чудо, което така
внезапно Ви е обладало съвѣсть-та? Вече е из-
вѣстно и на самото небо, че Ви често сте мя
лъгали.

«Какво! Лъгалъ сжмъ та!» искалъ да от-
говори вече Налитаевъ съ негудование; но като
си припомнилъ, че въ нѣкои минути увлеченъ
отъ страсть не еднажъ е наричалъ ангелче, не-
земно създание свое щастие, като съзнавалъ, че
е говорилъ това само тогава, когато е былъ въ
ненурмално полужение и че подобни въсклицанія